

การแก้ปัญหาพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่ง ของนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา โดยการใช้ศิลปะบำบัด

ผู้วิจัย

นางสาวธราทิพย์ ต้นสกุล
ตำแหน่ง พนักงานราชการ

โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา
สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อผู้วิจัย การแก้ปัญหาพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่ง ของนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา โดยใช้ศิลปะบำบัด
วิจัย นางสาวธราทิพย์ ตันสกุล ปี ๒๕๖๒

บทคัดย่อ

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้ศิลปะบำบัดและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการใช้ศิลปะบำบัด กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญาที่กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา จังหวัดสงขลา จำนวน 1 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจงเฉพาะที่มาร่วมสนทนาเสมอ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม กิจกรรมศิลปะบำบัดประกอบด้วย กิจกรรมการลากเส้นต่อจตุรภาพจากตัวเลข กิจกรรมการวาดภาพด้วยสีไม้ กิจกรรมการวาดภาพด้วยสีชอล์ค กิจกรรมการพิมพ์ภาพด้วยการดึงเชือก และกิจกรรมการม้วนกระดาษ โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของเวลาการเกิดพฤติกรรม และนำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางเวลาแสดงพฤติกรรม

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

พฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของนักเรียนหลังการใช้ศิลปะบำบัดต่ำกว่าก่อนการใช้ศิลปะบำบัด จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยระยะเส้นฐาน หรือก่อนการทดลองพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของนักเรียนเฉลี่ย 31 นาที ต่อการเรียนที่ใช้เวลา 60 นาที ซึ่งเป็นช่วงที่นักเรียนยังแสดงพฤติกรรมปกติ ไม่ได้ระมัดระวังตัวไม่ค่อยสนใจกับสิ่งที่ทำ ให้ความสนใจกับสิ่งรอบข้างมากกว่า

ในขณะที่ระยะที่ระยะทดลอง พฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของนักเรียนเฉลี่ยต่ำลงอยู่ที่เวลา 18.5 นาที ต่อการเรียนที่ใช้เวลา 60 นาที ซึ่งถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ดี จะเห็นได้ว่ากิจกรรมศิลปะ อันได้แก่ การลากเส้นต่อจตุรภาพจากตัวเลข การวาดภาพด้วยสีไม้ การวาดภาพด้วยสีชอล์ค การพิมพ์ภาพด้วยการดึงเชือก และการม้วนกระดาษ ส่งผลต่อการพัฒนาความคิด ระบบกล้ามเนื้อ ระบบประสาทและยังช่วยในการพัฒนาทั้งร่างกาย อารมณ์ สติปัญญาและยังส่งผลถึงสังคมของเด็กได้ด้วย และที่สำคัญทำให้นักเรียน มีสมาธิในการเรียนมากยิ่งขึ้น

ระยะถอดถอน พฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของนักเรียนเฉลี่ยเป็นเวลา 21.83 นาที ต่อการเรียนที่ใช้เวลา 60 นาที ซึ่งมีพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งสูงกว่าระยะทดลองแต่ยังคงมีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งต่ำกว่าระยะเส้นฐานซึ่งถือว่ากิจกรรมศิลปะบำบัดส่งผลให้เกิดความคงทนของพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของนักเรียน

จากผลการศึกษาครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมศิลปะช่วยในการพัฒนาสมาธิของนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญาให้ยาวนานขึ้น พฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งลดลง เพราะกิจกรรมศิลปะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ขจัดความขัดแย้งภายในส่วนลึกของจิตใจ ช่วยให้มีความมั่นคงที่ดีขึ้น ไม่ฉุนเฉียว หรือโศกเศร้ามากนัก สามารถเข้าใจและจัดการกับอารมณ์ได้ดีขึ้นเมื่อมีสิ่งกระตุ้นต่างๆ เข้ามากระทบ